

flaer oprettet en under Indenrigsministeriet hørende selvstændig Centralanstalt, der ikke tænkes at staa i nogen nødvendig Forbindelse med Sygekassainstitutionen, se Lovforslagets § 12.

Hvad det andet Punkt angaar, har Lovforslaget langt fra udtrakt den Sikring, som det ordner, til hele den Kreds af Personer, der i Lovforslaget om Sygekasserne medtages som Ubemidlede, se herom det sidstnævnte Lovforslags § 4. Det har udelukkende for Die de Personer, som have lønnet Arbejde hos en Arbejdsgiver i visse nærmere bestemte Virksomheder, se Forslagets §§ 1 og 2. Dernæst omfatter det heller ikke økonomisk Sikring mod Død eller Invaliditet overhovedet, selv om denne maatte være Følgen af et Ulykkestilfælde, der rammer Arbeideren, men kun mod Følgerne af saadanne Ulykkestilfælde, der indtræffe under Udførelsen af den Paagjældendes Arbejde. Disse Begrænsninger staa i Forbindelse med den Maade, hvorpaa Lovforslaget tænker sig Midlerne til den paatænkte Sikring tilveiebragte. Disse skulle nemlig ikke tilveiebringes ved den Forsikreres egne Bidrag eller i alt Fald for en Del herved — saaledes som Tanken er ved Sygdomsforsikringen, — men ved tvungne Bidrag fra Arbejdsgivernes Side. Hermed er den Kamme, Lovforslaget drager, givet dels med ligefrem Nødvendighed, dels som naturlig Følge af den Grund, hvorpaa denne Arbejdsgivernes Forsikringspligt støttes.

Udvalget erkjender, at det Formaal, som nærværende Lovforslag tilsigter at løse indenfor et vist Omraade, udgjør et nødvendigt Led af den omfattende Opgave, som paa et andet Omraade tilstræbes løst ved Lovforslaget om anerkjendte Sygekasser. Den samme Tilslutning til Formaalet i Almindelighed og særlig til den Bestræbelse, der har fundet sit Udtryk i Forslaget om Sygekasserne, giver Udvalget derfor ogsaa fuldt ud til det nærværende Lovforslags Grundtanke. Lykkes det at løse Opgaven i de to Retninger, som disse to Lovforslag have for Die, vil derved et stort Skridt være gjort henimod det, som maa staa som det endelige Maal. Det samme Spørgsmaal, som opstod ved Lovforslaget om Sygekasserne, om det maatte være rigtigt at forsøge en stykkevis Løsning af Opgaven, eller om det ikke burde foretraktes at behandle alle de under den ovenfor betegnede Opgave faldende Forsikringsspørgsmaal under Et, har Udvalget ment her at kunne besvare paa samme Maade, som ved Sygekasserne. En Behandling under Et, hvor uøstelig den end i og for sig kan være, kan ikke undgaa at føre til Ud-

sættelse og kan maasse skabe Banfeligheder, som ved den stykkevise Behandling lettere lade sig overvinde. Naar det ved denne Haves for Die, at Intet foregribes med Hensyn til de Spørgsmaal, som maa være forbeholdte senere Love, kan der ingen Hindring være for en saadan. Kun da vilde den delte Behandling af Sagen blive mislig, naar der til de Formaal, som først toges for, lagdes saaledes Beslag paa de offentlige Kasser, at det kunde skabe Banfeligheder for de Krav, som det kunde ventes, at andre, endnu ikke behandlede Sider af Sagen, og da navnlig Alderdomsforsikringen, vilde komme til at stille. Men ligesom der i alt Fald for Udvalgets Flertal ikke fra denne Side har frembudt sig nogen Hindring for at fremme Lovforslaget om Sygekasserne for sig, saaledes gjælder dette ogsaa om nærværende Lovforslag, selv om dette maatte modtage en saadan Uvidelse af Kammen, som Udvalget i en vis Retning foreslaar, jfr. nedenfor.

Hvad dernæst angaar Veien, ad hvilken det nærværende Lovforslag søger at naae det Maal, det foresætter sig, tror Udvalget ogsaa, at Lovforslaget har grebet det Rette, naar det foreslaar Oprettelsen af en Central-Forsikringsanstalt. Vel har, som det fremgaar af Betænkningen om Lovforslaget om anerkjendte Sygekasser, et Mindretal ment, at der ved forenet Virksomhed af Sygekasserne og Kommunerne kunde naaes videre end til Forsikring blot for de kortvarige Sygdomme; men den af Ulykkestilfælde skydende Invaliditet har dog heller ikke dette Mindretal ment at kunne henvisse til Afhjælp ad denne Vei. Men idet Udvalget slutter sig her til, har det dog ment, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at give denne centrale Anstalt et Monopol paa den Forsikring, hvorom Talen er, og derved ikke blot hindre frivillige Bestræbelser med Hensyn til saadan Forsikring i videre Udvikling, men ogsaa gjøre en Ende paa, hvad der allerede i denne Henseende maatte være naaet ad Frivillighedens Vei. Selv om man ikke tør staa sig til No ved den Tanke, at de frivillige Forsikringsbestræbelser, naar der gaves dem nogen Støtte, vilde være i Stand til at maatte Opgaven, er der dog et stort Spring herfra til det, at udelukke saadanne Bestræbelser og det endog der, hvor de alt have ført til agtværdige Resultater. Den Omstændighed, at de frivillige Forsikringer, naar de tilstedes, ville unddrage den ved Loven oprettede Anstalt Bidragydere har ikke kunnet bestemme Udvalget til at fastholde et Monopol for Anstalten, da der til denne Afgang i Anstaltens Midler vil komme til